

Cenjeni darovi

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON

prvi svetovalec Prvega predsedstva

Predsednik David O. McKay (1873–1970) je mnogokrat predlagal, da bi si morali v vsakodnevnem urniku, prenapolnjenem z odgovarjanjem na pisma, klicanjem ter obiskovanjem ljudi, prisostvovanjem na sestankih, vzeti čas za poglobljanje, premišljevanje in razmišljanje o večnih resnicah in virih veselja in sreče, ki so del iskanja vsakega človeka.

Ko to storimo, se mehanski ter ponavljajoči se vzorci v našem življenju umaknejo pred duhovnimi kvalitetami in si pridobimo še kako potrebno globino, ki nas v vsakdanjem življenju navdihuje. Če upoštevam ta nasvet, se moje misli usmerijo na družino, spominjam se časa, ki sem ga preživel s prijatelji, in dragi spomini na posebne dni ter tihe noči prevzamejo moje misli in mi nudijo blag počitek.

Čas božiča s svojim posebnim pomenom neizbežno privabi solze v oči in nas navdihne, da obnovimo obljube, ki smo jih dali Bogu.

Razmišljam o različnih načinih praznovanja božiča. Potratna darila, strokovno zavita v drag papir, dosežejo vrhunec v znanih prodajnih katalogih, katerih naslov se glasi: »Kaj podariti osebi, ki ima vse.« V enem od

takih katalogov sem opazil hišo s 372 kvadratnimi metri površine, ovito z velikansko pentljo z napisom enake velikosti, ki se je glasilo »Vesel božič«. Med drugim sem zasledil tudi palice za golf, posute z diamanti, za igralca golfa, križarjenje po Karibih za popotnika in prestižni izlet v švicarske Alpe za pustolovca.

Potem se spomnimo nepozabne božične zgodbe O. Henryja o dveh mladoporočencih, ki sta živela v skrajni revščini, pa sta vseeno hotela podariti drug drugemu nekaj posebnega. Toda imela nista ničesar, kar bi lahko podarila. Potem pa je mož dobil navdih. Svoji dragi ženi bo dal prečudovit okrasni glavniček, da si bo z njim lahko okrasila svoje prelepe dolge lase. Tudi ženi se je utrnila misel. Poskušala bo dobiti lepo verižico za dragoceno moževo uro, ki jo je tako zelo cenil.

Prišel je božič. Izmenjala sta si darila. Zgodba se konča tako, kot je značilno za kratke zgodbe O. Henryja. Žena si je postrigla dolge lase in jih prodala, da je lahko kupila verižico za uro, in potem ugotovila, da je mož prodal uro, da je lahko kupil okrasni glavniček, da bi si ga žena lahko nadela v prelepe dolge lase, katerih sedaj ni več imela.¹

V skritem kotu mojega doma stoji tanka črna sprehalna palica, katere ročaj je srebrna imitacija. Nekoč je pripadala daljnemu sorodniku. Zakaj jo hranim že več kot sedemdeset let? Za to imam poseben razlog. Kot deček sem igral v božični predstavi v našem oddelku. Imel sem to čast, da sem igral enega od treh kraljev. S šalom okoli glave, z materinim pregrinjalom za klavir okrog ramen in črno palico v roki sem izgovarjal naslednje verze: »Kje je ta, ki se je rodil kot judovski kralj? Videli smo namreč, da je vzšla njegova zvezda, in smo se mu prišli poklonit.«² Zelo jasno se spominjam, kako sem se počutil, ko smo se trije »kralji« ozrli navzgor in zagledali zvezdo, ki je potovala preko odra, našli otročička Jezusa, potem se spustili na tla in ga častili ter odprli skrinje in izročili darove: zlato, kadilo in miro.

Še posebej všeč mi je bilo, da se nismo vrnili k hudobnemu Herodu in izdali otročička Jezusa, temveč ubogali Boga in šli po drugi poti.

Minila so leta, toda božična palica še vedno stoji na posebnem mestu v mojem domu in v mojem srcu predanost Kristusu.

Naj za nekaj trenutkov odložimo božične kataloge z mamljivimi darili. Pustimo tudi rože za mamo, posebno kravato za očeta, prsrčno punčko, vlakec, ki žvižga, težko pričakovano kolo — celo knjige in video kasete — in se osredotočimo na Božje darove, ki so trajni. Z dolgega seznama bom naštel samo štiri:

1. Dar rojstva
2. Dar miru
3. Dar ljubezni
4. Dar večnega življenja

Prvič, dar rojstva. Podarjen je bil vsakemu od nas. Božanski privilegij je bil, da smo zapustili nebeški dom ter prejeli telo, da bi z življenjem dokazali, da smo vredni in sposobni, da se nekega dne vrnemo nazaj k nebeškemu Očetu, našim ljubljenim ter v kraljestvo, imenovano *nebeško*. Matere in očetje so nam dali ta čudoviti dar. Naša odgovornost je, da z dejanji pokažemo hvaležnost.

Moj oče, tiskar, mi je dal izvod dela, ki ga je natisnil. Delo se je imenovalo »Očetovo pismo« in se zaključilo z naslednjo mislijo: »Verjetno je moje največje upanje kot starša to, da bi imel s teboj tak odnos, da bi, ko bo prišel

dan in boš uzrl svojega prvorojenca, globoko v sebi čutil željo, da bi bil svojemu otroku tak oče, kot se je tvoj oče trudil biti tebi. Ali bi si možki lahko želel lepšo pohvalo? Z ljubeznijo, očka.«

Naša hvaležnost materi za to, da nas je rodila je enaka ali celo presega tisto, ki jo čutimo do očeta. Je tista, ki nas je videla kot »prelep nov popek človeštva, ki je svež padel iz Božjega doma, da bi cvetel na Zemlji«³ in nam nudila vse, se odzvala na vsak naš jok in se potem veselila vseh naših dosežkov ter jokala zaradi naših padcev in razočaranj in ima posebno, častno mesto v našem srcu.

Verz v tretjem Janezovem pismu nam poda vzorec, po katerem lahko pokažemo hvaležnost našim staršem za to, da smo se rodili: »Nimam večjega veselja, kakor je to, da slišim, kako moji otroci živijo v resnici.«⁴ Torej živimo tako! Tako pokažemo spoštovanje tistim, ki so nam dali ta neprecenljivi dar rojstva.

Drugič, dar miru. Ta zmedeni svet, v katerem živimo, hrup, ki ga povzroča promet, doneče reklame medijev, in zahteve po našem času — da ne omenimo težav tega sveta — povzročajo glavobol, bolečino in nam jemljejo moč, da bi se spoprijeli z njimi. Breme, ki ga povzroči bolezen ali žalovanje za umrlim ljubljenim, nas spravi na kolena in tako poiščemo nebeško pomoč. Tako kot starodavni ljudje se tudi mi sprašujemo: »Ali ni več balzama v Gileádu...?«⁵ Iz naslednje kitice veje žalost, celo brezup:

*Ni življenja brez žalosti,
ni srca brez bolečine:
če človek išče v tem svetu resnični mir,
ga išče v nedogled brez uspeha.⁶*

»Mož bolečin, izkušen v trpljenju«, govori vsem trpečim in jim nakloni dar miru: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.«⁷

Svojo besedo v svet pošilja z na tisoče misijonarji, ki služijo vsepovsod in razglašajo njegov evangelij o veseli novici in sporočilo miru. Vznemirjujoča vprašanja, kot so »Od kod sem prišel?«, »Kakšen je smisel mojega obstoja?«, »Kam grem po smrti?« so vprašanja, na katera odgovarjajo njegovi posebni služabniki. Ko tisti, ki so bili poklicani, da služijo Princu miru, Gospodu Jezusu Kristusu, pogumno,

a ponižno poučujejo resnico, razočaranje izgine, dvom se razblini in negotovosti ni več. Njegov dar prejmemo kot posamezniki. »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu.«⁸

Pot do miru je redna molitev. Občutki, ki jih čutimo v srcu, izraženi ponižno, in ki niso le naučene besede, nam nudijo iskani mir.

V Shakespearovi drami *Hamlet* hudobni kralj Klavdij poklekne in poskusi moliti, toda vstane in reče: »Beseda vzleta, mislim je vse teže. Beseda brez misli v nebo ne seže.«⁹

Eden tistih, ki je radostno prejel in se razveselil daru miru, je bil Joseph Millett, eden prvih misijonarjev v obmorski provinci Kanade, ki se je tam in tudi kasneje v življenju naučil, da se moramo zanašati na nebeško pomoč. Izkušnja, ki jo je opisal v svojem dnevniku, je čudovita ponazoritev enostavne toda globoke vere.

»Eden od mojih otrok je vstopil in dejal, da družina brata Newtona Halla nima kruha in da tisti dan še niso jedli.

Nekaj naše moke sem stresel v vrečo, da bi jo poslal bratu Hallu. Ravno v tistem trenutku je prišel brat Hall.

Vprašal sem ga: 'Brat Hall, vam je zmanjkalo moke?'
'Brat Millett, nič je nimamo.'

'No, brat Hall, v tej vreči jo je nekaj. Razdelil sem jo in sem vam jo nameraval poslati. Vaši otroci so povedali mojim, da vam je moke zmanjkalo.'

Brat Hall je zajokal. Povedal je, da je prosil druge, vendar je ni dobil. Šel je v cedrov gozd in molil h Gospodu in Gospod mu je dejal, naj gre k Josephu Millettu.

'Brat Hall, ni vam je treba vrniti. Če vas je Gospod poslal ponjo, potem mi zanjo nič ne dolgujete.'

Ne morem vam povedati, kako dobro sem se počutil, da je Gospod poznal tako osebo, kot je Joseph Millett.«¹⁰

Molitev je Newtonu Hallu in Josephu Millettu prinesla dar miru.

Tretjič, dar ljubezni. »Učitelj, katera je največja zapoved?« je vprašal pravdar, ki je govoril z Jezusom. Hitro je dobil odgovor:

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem.

To je največja in prva zapoved.

Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«¹¹

Gospod je ob drugi priložnosti učil: »Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi.«¹² Sveti spisi pogosto poudarjajo ljubezen in njeno vlogo v našem življenju. Mormonova knjiga uči, da je dobrotljivost čista Kristusova ljubezen.¹³ Učitelj sam nam je pokazal vzorec, ki naj ga posnemamo. O njem je bilo rečeno, da je »hodil iz kraja v kraj ter delal dobra dela [...], zakaj Bog je bil z njim.«¹⁴

Nekaj verzov iz priljubljene glasbene komedije *Moje pesmi, moje sanje* opisuje dejanje, ki bi ga morali vsi posnemati:

*Zvonec ni zvonec, če z njim ne pozvoniš,
pesem ni pesem, če je ne zapoješ,
in ljubezen v tvojem srcu ni zato,
da bi tam ostala —
ljubezen ni ljubezen, dokler je ne podariš.*¹⁵

Del naše družbe, ki si tako brezupno želi prave ljubezni, so tisti, ki se starajo, in posebno tisti, ki trpijo zaradi osamljenosti. Hladen veter umirajočega upanja in zgubljenih sanj šviga skozi vrste ostarelih in tistih, ki se bližajo večeru svojega življenja.

»Kar si v osamljenosti starejši najbolj želijo, je vsaj delno to, kar mi potrebujemo v negotovih letih naše mladosti: občutek pripadnosti, zagotovilo, da so ljubljene, prijazna dejanja ljubečih src in rok — ne samo kot obveznost ali kot nek prostor v stavbi, pač pa prostor v srcu nekoga.

Ne moremo jim vrniti jutranjih ur mladosti. Toda lahko jim pomagamo živeti v toplem sijaju sončnega zahoda, ki je lepši zaradi naše pozornosti, skrbi in zaradi naše dejavne ter nehlinjene ljubezni.«¹⁶ To je pred leti napisal starešina Richard L. Evans (1906–1971), član zbora dvanajstih apostolov.

Včasih se bolj zavemo obstoja starejših, ko nas na to opomne nekdo, ki je še rosno mlad. Rad bi vam povedal pakistansko ljudsko pripovedko, ki ponazarja to resnico:

Zelo stara babica je živela s hčero in vnukom. Ko je

postala slabotna in šibka, je namesto v pomoč postala breme. Razbijala je krožnike in skodelice, izgubljala nože ter polivala vodo. Ko je žena nekoč ponovno razbila dragocen krožnik, je hči iz jeze poslala vnučka kupit babici lesen krožnik. Deček je okleval, ker je vedel, da bo lesen krožnik ponižal babico. Toda mati je vztrajala in tako je šel. Ko se je vrnil, ni prinesel enega temveč dva lesena krožnika.

»Naročila sem ti, da kupiš samo enega,« je dejala mati. »Me nisi slišal?«

»Da,« je rekel deček. Toda drugega sem kupil zate, da ga boš imela, ko boš stara.«

Mnogokrat čakamo celo življenje, da izkažemo ljubezen tistim, ki so nam pred leti izkazali dobroto ali nam nudili pomoč. Verjetno je prav taka izkušnja navdihnila Georgea Herberta, da je rekel: »Ti, ki si [mi] dal toliko, podari še eno stvar — hvaležno srce.«¹⁷

Zgodba govori o skupini mož, ki so se pogovarjali o ljudeh, ki so vplivali na njihovo življenje in katerim so hvaležni. Eden od mož se je spomnil učiteljice iz srednje šole, ki ga je učila o pesniku Tennysonu. Odločil se je, da ji bo pisal in se ji zahvalil.

Čez čas je dobil pismo, ki je bilo skoraj nečitljivo:

»Moj dragi Willie,

Ne morem ti povedati, koliko mi tvoje pismo pomeni. Imam čez osemdeset let, živim sama v majhni sobi, sama si kuham, sem osamljena in počutim se kot zadnji listič, ki se še ziblje v vetru. Mogoče te bo zanimalo, da sem učila petdeset let in tvoje pismo je prvo zahvalno pismo, ki sem ga kdaj prejela. Prišlo je nekega jasnega, hladnega jutra in me razveselilo tako močno, kot me že dolgo ni nič.«

Ko sem prebral ta odlomek, sem se spomnil priljubljenega verza »Gospod ima dva domova: nebesa in hvaležno srce«.

Veliko več bi se dalo povedati o daru ljubezni. Toda priljubljena kitica nadvse lepo opiše ta cenjeni dar:

*Jokal sem v noči
zaradi slabega vida,
ki me je za pomoč drugemu napravil slepega;*

*toda do sedaj še nisem čutil
najmanjšega obžalovanja,
da predober sem bil.¹⁸*

Četrtrič. dar življenja — in sicer nesmrtnosti

Načrt našega nebeškega Očeta vsebuje odraz prave ljubezni. Vse, kar nam je drago, naše družine, prijatelji, veselje, znanje, pričevanje, bi se razblinilo, če bi bilo našega Očeta in njegovega Sina, Gospoda Jezusa Kristusa. Ena najbolj cenjenih misli in zapisov tega sveta je božanska izjava o resnici: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.«¹⁹

Ta dragi Sin, naš Gospod in Odrešenik Jezus Kristus, naš Odrešenik, je plačal ceno za vse naše grehe. Tistega nepozabnega večera v getsemanskem vrtu je bilo njegovo trpljenje tako strašno, njegova tesnoba tako globoka, da je prosil: »Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.«²⁰ Kasneje je na krutem križu umrl, da bi mi lahko živeli in to za večno. Vstajenje je prišlo po bolečini, trpljenju in v skladu z božanskim načrtom Boga. Pred veliko nočjo je moral biti križ. Svet ni bil nikoli priča večjemu darilu ali poznal trajnejše ljubezni.

Nefi nam naroča:

»Zatorej si morate še naprej prizadevati s stanovitnostjo v Kristusu, s popolnoma svetlim upanjem in z ljubeznijo do Boga in vseh ljudi. Če si boste zatorej še naprej prizadevali, ko se boste gostili s Kristusovo besedo, in vztrajali do konca, glejte, tako govori Oče: Imeli boste večno življenje.

In sedaj, glejte, [...] to je pot; in ni druge poti, niti ni pod nebom danega drugega imena, po katerem je človek lahko odrešen v Božje kraljestvo.«²¹

Zaključujem z besedami spoštovanega preroka, in sicer predsednika Harolda B. Leeja (1899–1973): »Življenje je Božje darilo človeku. Kar mi storimo z našim življenjem, je naše darilo Bogu.«

Da bi bili tako radodarni, kot je bil radodaren on, da bi živeli in imeli radi, kot sta nas tako potrpežljivo učila Bog in njegov Sin.

OPOMBE

1. Gl. »The Gift of the Magi«.
2. Mt 2:2
3. Gerald Massey, v *The New Dictionary of Thoughts*, 1959, str. 39.
4. 3 Jn 1:4
5. Jer 8:22
6. Avtor neznan
7. Jn 14:27
8. Raz 3:20
9. 3. dejanje, 3. prizor; verzi 97–98.
10. Joseph B. Wirthlin, »Lessons Learned in the Journey of Life«, *Liabona*, maj 2001, str. 41.
11. Mt 22:36–39
12. Jn 14:21
13. Gl. Mor 7:47.
14. Apd 10:38
15. Richard Rodgers in Oscar Hammerstein II, »Sixteen Going on Seventeen«, 1959.
16. *Thoughts... for One Hundred Days*, 1966, str. 222.
17. Richard L. Evans, *Richard Evans' Quote Book*, 1971, str. 238.
18. Richard L. Evans, »The Quality of Kindness«, *Improvement Era*, maj 1960, str. 340.
19. Jn 3:16
20. Mt 26:39
21. 2 Ne 31:20–21

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve preučili to sporočilo, ga predstavite tako, da boste vse, ki jih poučujete, pritegnili k sodelovanju. Sledi nekaj primerov:

1. Družini pokažite nekaj predmetov posvetne vrednosti (na primer, sladico, denarnico, igračo). Družinske člane prosite, naj povedo, kateri od teh predmetov se jim zdi najvrednejši. Potem jim pokažite nekaj, kar ima čustveno vrednost (družinska slika, dnevnik, sveti spisi itd.). Preberite prve štiri odstavke članka. Primerjajte materialne stvari, ki si jih podarimo za božič, z duhovnimi. Spodbudite družino, naj cenijo podarjene darove, ki imajo globlji pomen.

2. Pripravite štiri simbolne darove, ki jih opisuje predsednik Monson (na primer, zavijte darila ali narišite slike). Enega za drugim jih pokažite družinskemu članom in se pogovorite o vsakem, tako da uporabite primere in zgodbe iz članka. Pričujite o Odrešenikovi radodarnosti in se pogovorite o tem, kako mu lahko podarimo svoje življenje.

3. Družinske člane prosite, naj razmislijo o darovih, ki bi trajali večno. Kakšne lastnosti imajo ti darovi? Naštejte darove, ki jih je omenil predsednik Monson, in spregovorite o tem, kako ti darovi določajo večnost. Družinske člane spodbudite, naj za ta božič podarijo dar, ki bo trajal večno.